

Flickorna vid spinnrocken.

Hör spinnrockens sorlande: hurr, hurr, hurr,
Han skorrar och dånar som surr, surr, surr,
Ty flickan hon jäktar och trampar så tätt,
Det tycks som det skulle gå innerligt lätt.

Men ofta jag såg, när som tågor hon spann,
Att svetten ur pannan den trillade fram.
Hon kasta af tröjan och bararmad satt,
Så ifrigt hon spann tills det börja bli natt.

Men en, två, tre, fyra formera en ring,
Och alla de fösa spinnbjulen ikring,
Då är det rätt roligt, att höra dem glamma,
Ty somliga just såsom kattungar jamma.

Man kan ock få höra dem tala rätt plumpt,
I synnerhet när som det börjar bli skumt,
Och sen tör det hända, de börja en trall,
Som liknar den tonen, då de köra vall.

Men säg, hvad man vill, så ä' flickorna rara,
Som hvarken sin kropp eller spinnrocken spara,
Och aldrig så bör man dem något försmäda,
Ty om de ej vore, hvem skulle oss kläda?

Då kunde vi männer bli bara och nakna,
Vi äfven och ofta nog nöjena sakna;
Därföre jag spinnrock och flickorna dyrkar,
Om också åt dem man får ge några fyrkar.
